

el pueblo

Salazar Alanso pide que se le deje volver al Ayuntamiento.

Pero ¿de cuándo acá se ha habilitado para cárcel ningún Ayuntamiento?

PAGINA POLITICA PER A LA JOVENTUT

(A CÀRREC DE LA JOVENTUT DEL P. R. D'E.)

Los problemas de la República

Al advenir nuevamente al Poder los partidos republicanos de izquierda, se han encontrado con una serie de problemas nacionales dificultosos y graves. Son ellos el resultado lógico de la política seguida por el bienio estúpido, en que el derroche y la francachela se unieron a la saña y persecución, y la concupiscencia y la inmeralidad administrativa a la incapacidad del gobernanante y la nulidad del legislador.

Sin embargo, en tan breve espacio de tiempo que ocupan el Poder, los gobernantes de la República han resuelto ya una serie de problemas, y no lo menos complicados. Tales son la amnistía, la admisión forzosa de seleccionados por huelgas político-sociales, la reposición de Ayuntamientos de elección popular, el restablecimiento del Estatuto de Cataluña, el decreto cultural creando 5.300 escuelas, el decreto dictando órdenes para detener los arbitrarios desahucios de arrendatarios, etc.

Indudablemente los demás problemas se resolverán también con el mismo ritmo y el mismo acierto inicial.

RESPONSABILIDADES

Entre otros problemas, existe éste de las responsabilidades por gestiones y actos realizados por los directores, ejecutores e inductores de la luctuosa etapa radical-cedista.

Responsabilidades de tipo político por incumplimiento de la Constitución, por detención ilegal de cargos públicos, por abuso de autoridad en funciones de mando. Responsabilidades de orden criminal por tormentos inquisitoriales aplicados a los detenidos, por malos tratos, por fusilamientos sin formación de causa, por asesinatos vilmente impunes como el de Luis de Sirval. Responsabilidades de cariz bajo y despreciable como los sucios negocios realizados a la sombra del poder, los afaires escandalosos y canallescicos como el del Straperlo y el del asalto al tesoro colonial.

Esas responsabilidades por imposición de la gran masa electoral, por decoro público, para implantar un precedente ejemplar, por espíritu de elevada justicia, es preciso que se hagan efectivas, sin persecución y sin venganza, pero sin quedar tampoco impunes como las de Annual y las de la Dictadura primorrevista, que quedaron en unos cuantos discursos ciceronianos pre electorales y parlamentarios y en un legado inútil de supuestas gestiones judiciales.

PARO OBRERO

El problema más grave que tiene enfrente la República es el del paro obrero forzoso. El más grave y el que menos dilación puede tener.

Es preciso emprender con urgencia inaplazable un plan de gran envergadura en obras públicas: edificando edificios escolares, abriendo grandes vías de comunicación, resolviendo sobre todo el problema del regadío en la España campesina, construyendo canales y pantanos en gran escala, llevando la riqueza y el bienestar a las tierras sedientas y pobres, que son la inmensa mayoría en nuestro país, mientras grandes y caudalosos ríos se desangran esterilmente en los mares.

Hay que acelerar también la Reforma Agraria, asentando y distribuyendo, las tierras acumuladas ilegalmente por los latifundistas y grandes de España, entre los biaceros del campo y los minifundistas míseros, cuyo pedazo de terruño laborable es insuficiente para satisfacer sus más perentorias necesidades.

Que ni por egoísmo ni por cobardía se deje de acometer el paro obrero, que es el problema del hambre y la miseria, el gran problema de la Vida. La República ha sido conquistada por los humildes, y por humanidad, por gratitud y por justicia, no puede negarles el derecho mínimo del pan diario.

Don Marcelino Domingo, en su obra social «El pan de cada día» pone en boca de uno de sus personajes; ¡Que dolor! El dolor de los que no trabajan porque no saben trabajar; el dolor de los que no trabajan porque no pueden trabajar; el dolor de los que trabajando, con lo que ganan no pueden comer. ¡Qué distinto sería todo, y que distintos seríamos todos, si este dolor no deshiciera tantas almas!

Estamos plenamente convencidos que la República puede, debe y quiere arrancarse la espina dolorosa de este conflicto magno.

J. CURTO PLA.

EDITORIAL

Benvingut siau, President Companys

President Companys: Després de la gesta gloriosa del 6 d'octubre de 1934, que honrà i dignificà a Catalunya, vareu sofrir pel vostre ideal redemptor humiliacions, greuges, empresonaments, penalitats materials i morals de tota mena. Aquests sofriments han posat alguns fils d'argent en la vostra testa rebel, han esfondrat un xic més els solcs del vostre front, han fet més amarga i trista la rialla de la vostra boca. Estem, però, convençuts que no han pogut abatre la fortalesa de la vostra ànima ni entebonar el gran ideal del vostre patriotisme. Estem convençuts que el calvari passat ha sigut més aviat un gran estimul per al vostre esperit combatiu.

President Companys, en la cel·la trista del presidi no estaveu sol: el cor i el pensament del poble de Catalunya estava al vostre costat. I aquest poble que té consciència de la seva força espiritual, però que tenia, aleshores, agarrotats els seus membres amb lligams d'opressió, tan prompte es desprengué d'ells, mitjançant el sufragi, el primer que reclamà fou que les reixes de la vostra presó fossin obertes, i que us reintegrassin al vostre càrrec.

Ja sou de nou entre nosaltres; ja les llagrimetes que acudien als ulls tristos de la mare Catalunya s'han transformat en rialles de content al tenir-vos entre els seus amorosos braços.

La terra benèfica per la natura i pel treball, el cel blavenc i mediterrani, el raig d'un sol com cap altre, la ciutat i el camp, els pinacles nevats de les serres i els rierols de les valls, tot el que és la nostra terra fermesa, us dona la benvinguda, Honorable President.

Amb el vostre heroisme, heu afigit a la història del gran poble català un afibrall d'or, que des d'ara és precis desfer-ne per a puguer la llegir.

Els drets i els destins del nostre poble tornen a estar en les vostres mans. Catalunya se us entrega plenament, amb més fermesa i amb una fé més excelsa que mai.

I estem plenament convençuts que sabreu, amb la vostra gestió de govern, defensar els drets i realitzar els seus grans i ambiciosos destins.

Les joventuts republicanes del Baix Ebre us saluden, President Companys; benvingut siau, i endavant, sempre endavant.

Hi ha una joventut

Passades ja les hores joioses de la victòria, amb els nostres presos i exilats a casa; amb la República i l'Autonomia reconquerides, cal pensar ja en el futur immediat.

Havem de recordar com coses de l'ahir els esclats populars, les emocions sofertes aquests darrers dies, i amb l'esperar al demà devem iniciar ja la marxa, no com férem el 12 d'abril de 1931, sino com intentàrem fer el 6 d'octubre de 1934.

Al menys observador no li pot passar desapercebut el canvi que han experimentat les joventuts en aquests darrers anys.

Havem vist els joves com paulatinament s'han anat inte-resant per la política fins entregar-s'hi amb dalit, doncs saben ja, que de llur conducta durant la joventut, en rebran els fruits a la vellesa; s'han donat compte de que és precisa llur aportació per a que la civilització continuï la seva marxa ascendent.

Podem dir avui, referint-nos a la joventut del Partit Republicà d'Esquerra de la nostra ciutat, que és una joventut conscient: fidel complidora dels deures i gelosa en la conservació i adhoc en l'augment dels seus drets.

Tenim una joventut en peu, és precis que aquesta massa de joves millori llur actuació, es perfeccioni moralment, es superi intel·lectualment, es a dir, que es converteixin en cavallers de l'ideal per al dia de demà.

Pero no tot ho han de fer els joves, és dels mestres i dels directors polítics la tasca més feixuga, ells són els que han de portar per la mà a aquests novells polítics en les primeres passes, ajudant-los, servint-los d'exemple amb la seva neta conducta, complaent-los en col·laboració, s'entón, amb els directius de l'agrupació joventut, i solament d'aquesta forma tindrem un demà pròxim, els homes que un partit necessita per a honrar la pàtria.

La joventut ha fet tot el que pot fer: s'ha entregat a la política. Ara es ja feina dels veterans el conservar los hi l'escalf i preparar-los per al demà.

PERE VALL.

Novetats literaries

«Rosa Maria», Joan Cid i Mulet, 4 pessetes.
«El joven de carácter», Dh. Tihamer Toth, 5 ptes.
«Lope de Vega», Andrés Ochando, 3 ptes.
«Anti-Marx», P. González Blanco, 5 ptes.
«Abisinia», Capitán G. Blanche, 6 ptes.
«Como triunfa el amor», M. Mercedes Ortoll, 1'50 ptes.
«Por tierras de olivas», Leopoldo Trenor, 4 ptes.
«Rayito de luz», Justo Estrada, 4 ptes.
«Armas y Defensa, A. Vázquez de Aldana, 8 ptes.
«Lliçons elementals de Tissot», P. Rodón, 4 ptes.
«Civismo», Andrés Cabré, 3 ptes.
«Tres homes dins d'una barca», Jerome K.
LLIBRERIA VIDRICH
Macià, 2 — Tel. 235 — Tortosa

«El sostenimiento de la cantina escolar es un deber tan capital como el de la propia escuela.»

(Marcelino Domingo, ministro de Instrucción Pública.)

Fichero piadoso

FICHA N.º 183

UNA CARTA MUY SUSTANCIOSA

Escribía fray Sinapismo a su amigo Don Pánfilo:

Tengo ante las narices su última carta, y apenas puedo creer que haya escrito en serio tantas sim-pliczas. ¡Caramba, que parece su merced LILA!

Todas esas cosas que me dice están muy bonitas para que usted se las cuenta a sus feligreses, pobre gente de tragaderas tan anchas, que creeré que los curas vuelan; pero ¿a mí? Hombre, ¡si yo soy del oficio, y estoy en el secreto, como usted mismo y como cualquier clérigo, a no ser que sea un grandísimo zoquete!

Naturalmente, nosotros vivimos de esto, y ¿qué hemos de hacer? Procurar meter en la cabeza de los hombres toda esa música que tenemos interés en pro-palar; pero ¿tomar eso por lo serio y llegar a creérnoslo nosotros mismos? ¡Ba! Sería una bobada.

La religión es muy buena para echársela encima a los demás como quién les echa una albarda; pero nosotros no necesitamos tanto peso; con nuestra filosofía de puertas adentro nos sobra para reinos de los inocentes.

¿No sabemos de más, dicho sea aquí entre nosotros, de donde nos ha venido la Trinidad, la virginidad, la pasión de Cristo, el infierno, el purgatorio y hasta el agua bendita y todo lo demás, rotazos hurtados acá y allá de otras religiones más antiguas que la nuestra? ¿No conocemos mucho mejor que los profanos la historia de la iglesia y de los papas, que por cierto es curiosísima? ¿No nos conocemos muy bien unos a otros los que nos vestimos por la cabeza, y no sabemos de que pié cojea cada QUISQUE? Pues hombre, estaría bonito que, después de todo esto, quisiéramos engañarnos cura a cura. Lo do ponderar nuestra mercancía ha de ser a los compradores, pero no entre nosotros que de sobra sabemos lo averiada que está. Seguirá.

LUIS UMBERT SANTOS.

Per un temps millor

Després d'un temps en ve altre, deia el cronista d'un diari barceloní pocs dies després dels fets d'octubre de 1934. Pot xiular el vent; retomar el tro amb sa veu de gegant; pot esguinçar amb sa claror momentànea, el llampec, la foscó imponent de la nit de tempesta. Durarà la tempesta més o menys dies, però per fi amainarà, tornarà el sol a alegrar els camps amb els seus rajos de vida i altra volta aquell escenari tètric dies abans, serà alegre i colorit.

Ah!, com me'n recordo d'aquella crònica! Talment com balsam tirat per mà de fada sobre una nafra, així fou de confortable per a la meua aclaparada ànima, aquella fermesa en l'ideal; aquella fe en l'esdevenidor. Admirí primer a l'autor d'aquella crònica, vegí en ell més tard, un estimul. Transcorrien atzarosos, turbulents com riu sortit de mare, els fets dies de la represió, i tot al meu redós eren cares esporuguides, les quals, malgrat llur esforç en vullguer se mostrar serenes per animar l'amic d'esperit decaigut, deixaven veure, quan per un moment es mostraven tal com eren, quelcom, per microscòpic que fóra, que semblava poca fe.

Quan caigué a les meves mans l'escrit d'aquell home; que amb fermesa profetitzava millors dies, torní a tenir fe, em sentí un altre.

Han passat els mesos des d'allavors, i com deia ell, a l'huracà l'ha substituït la dolça brisa; a la tenebrosa nit, el sol de primavera. Ara, dies de grandesa s'acosten per a nostra pàtria. No els malmetes siu altra volta, homes lliberals! Catalunya i la República us necessiten joventuts esquerranes!, col·laboreu tots al redreçament de la pàtria, doncs la seva glòria és la vostra. Tots junts, formeu un dic de cossos que s'oposi a la reacció, que infaliblement un jorn no molt llunyà intentarà tornar a actuar. I mentre joves, ins-truí-vos! supereu-vos intel·lectualment cada dia!, ompleneu els vostres cors del sentiment sagrat d'amor a la pàtria!, i així fareu possible! el que arribem a un temps sense tempestes, i per sempre brilli sobre nostra terra el sol vivificador de la justícia.

JOAN MONTEBLANCH

Por reformas de local y ampliación de negocios, se venden los calzados de todas clases a precios más bajos que la fábrica.

Háganos una compra y se convencerá.

F. GARCIA, Rosa, núm. 10, TORTOSA

E. Freissinier Climent

Medicina General

Especialista en Enfermedades Venéreas

(PIEL Y SÍFILIS)

CONSULTA: De 10 a 1 y de 3 y media a 5

Calle Castellón, 6 (Ferrerías) : Telf. 389-X : TORTOSA